

Horní Bečva

Z toho místečka byly jako na dlani vidět všechny ty svahy, lesy, údolí, chaloupky, kopce a kopečky, které všechny dohromady tvoří rozlehlou beskydskou obec Horní Bečvu. Ležel tu a vypadal spokojeně, a pravděpodobně spokojený i byl, protože nás tady měl všechny pohromadě. Celou rodinu – tak jak to vždycky miloval. My chlapi jsme hráli nohejbal a pokřikovali na sebe různé pokyny i nadávky, ženské se o něčem bavily na lavičkách, a na trampolíně skákaly nejmenší děcka a strašně přitom ječely. Ale celkově z toho všeho asi šlo vycítit nějakou nedělní pohodu, soudržnost a mír.

Takže byl v klidu, pokukoval jednou na hřiště jednou dozadu na trampolínu anebo jen tak ležel a vnímal to všechno a vstřebával, a taky tu vůni hor, lesů a divočiny. Tu měl rovněž strašně rád. Tady v Beskydech byl vždycky šťastný. Měl tu lesní terény, kde se dalo všechno možné vystopovat, divoké strže, do kterých se rád vrhal, ledovou vodu v potocích, kde by se nejraději máchal pořád. To měl v sobě od jakživa, tu divokost, nezkrotnost, vášeň pro svobodu a volnost a i proto jsme ho měli tak rádi.

Konec konců už to mělo znít v jeho jméně. Kluci mu chtěli dát jméno „oheň“, aby právě symbolizoval tu divokou nezkrotnost, ale trochu to popletli a italské slovo „Fumo“, kterým ho pojmenovali, neznámá oheň, ale „kouř.“ Takže se tedy vlastně jmenoval „Kouř“.

I s tím mezinárodním jménem to bylo v pořádku – vždyť se něco nacestoval a načundroval po nejrůznějších zemích a koutech: Plaval v mořských vlnách na překrásném ostrově Hvar, prolezl Benátky, Alpy, Pyreneje, pobýval s hipisáky v jeskynních pod Sevilou, cestoval obytným vozem po Evropě, o kdejakých roklích, skalních městech a pohořích v Česku a na Slovensku ani nemluvě. Tady na Horní Bečvě byl s námi samozřejmě už taky mnohokrát.

Byl teď – jak říkám - docela v pohodě, ale všichni jsme věděli, že úplně v pořádku už není. Taky, kdo by se divil. Třináct roků je na velkého psa fakt hodně, je to už vlastně psí stařec. Jen zrovna u Fuma tohle až dosud jako by neplatilo. Stále se držel, stále uháněl jako mladík, vrhal se do vody, očichával se s Fenami, proháněl kočky. Vždyť ještě včera odpoledne byl u přehrady naprosto neúnavný. Nechával si od zcela neznámé holčičky házet klacky na hladinu a pak tam pro ně skákal – chvíli s ním vždycky plaval, pak jí ho donesl a pak se zase vše opakovalo znovu a znovu. Holčička úplně výskala radostí.... Tohle tedy vždycky uměl parádně – bavit děti a přinášet jim radost.

A na to měl i papíry. Byl to oficiální „kanyzoterapeutický“ pes s atestem a razítkem. Což znamenalo, že si mohl hrát s dětmi v dětských domovech nebo třeba zase naopak se starými a nemocnými lidmi v domovech důchodců. Těm všem mohl pomáhat snášet jejich úděl, protože na to byl cvičený, a protože měl mírumilovnou povahu a měl rád lidi. Tedy až na pár výjimek, kde se to dalo pochopit.

Jenomže včera od té přehrady šel nahoru už ztěžka. A nebylo to v poslední době poprvé. Častěji a častěji se mu přihodila ta dříve tak nezvyklá věc, že šel za námi, místo aby pádil divoce kupředu. A tak bylo jasné, že něco není v pořádku. Že se na něj bude muset podívat odborník.

Psi nežijí v minulosti ani v budoucnosti. Zajímá je jen to, co se děje právě teď. A tak Fumo spokojeně leží u kurtů za hotelem Mesit na Horní Bečvě, odpočívá a naplno si užívá pohodovou nedělní atmosféru s celou „svou“ rodinou. On neví, že víkend brzy skončí. Že zítra bude pondělí, že s ním půjdeme na veterinární kliniku, a že rentgen, který byl před víkendem pokažený, už bude v provozu. A že pro něj – pro našeho hodného pejska Fuma, pro pejska s postavou severského vlka, chováním aristokrata, s duší dobrodruha, a se srdcem bohatýra – už na tomto světě nebudou žádné dobré zprávy.